

LBRIS

We know
books

JACK LONDON

AZ ÉNEKLŐ KUTYA

Editura KEDVENC Kiadó
Székelyudvarhely 2025
ISBN 978-606-9633-37-3

E mű részleteinek vagy teljes egészének közlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és bünteselekmény a hatályban levő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

Megrendelhető:

0744505331

0744611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LONDON, JACK

Az éneklő kutya / Jack London ; fordította: Szász Imre. -
Odorheiu Secuiesc : Kedvenc Kiado, 2025
ISBN 978-606-9633-37-3

I. Szász, Imre (trad.)

821.111

1.

Mihály, a négerfogó sohasem vitorlázott el Tulagiból az *Eugénie* fedélzetén.¹ A *Makambo* nevű gőzös Új-Guineából és Shortlandból Ausztráliába menet öthetenként érintette Tulagit. Most is megérkezett, de már jó késő éjszaka, s Kellar kapitány a parton felejtette Mihályt. Ez önmagában nem lett volna baj, hisz éjfélkor Kellar kapitány visszatért a partra, s maga kapaszkodott fel a magas dombra, a közigazgatási tisztviselő bungalójához, mialatt a csónak legénysége hasztalan kutat-
ta át a környéket és a kenuházat.

A dolog azonban úgy állt, hogy Mihály már korábban a *Makambo* fedélzetére került a hajó egyik kajütblakán át, s egy órája ott volt, mikor a hajó felszedte horgonyát, s Kellar kapitány leballagott a kikötőhídon. Ez pedig azért történt így, mert Mihály járatlan volt a világ dolgai-
ban, mert azt hitte, hogy a fedélzeten találkozik majd Jeromossal, hisz egy hajó fedélzetén látta utoljára; meg azért is, mert új barátira tett szert.

Dag Daughtry pincér volt a *Makambón*; neki kellett volna okosabbnak lennie, s okosabb is lett volna, és okosabban is cselekszik, ha nem részegíti meg a maga sajátos, furcsa hírneve. Születésekor vidám, de érzékeny kedéllyel s remek szervezettel ajándékozta meg a természet;

¹ *Az éneklő kutya* ott kezdi Mihály sorsát, ahol a másik kutya-regény, *A beszélő kutya* Jeromosét befejezte. Jeromos és Mihály testvérek: születéstüket, kölyökkorukat Jeromos története, *A beszélő kutya* mondja el. Vannak azonban egyes utalások nevekre, eseményekre *Az éneklő kutya*ban, amelyekcsak a testvérregény ismeretében érthetők.

Mihály és Jeromos a meringe-i ültetvényeken születtek, apjuk Terrence, anyjuk Brigg, a szigetek kéthíresen okos, bátor kutya. Gazdájuk Haggin úr, az ültetvény tulajdonosa. Az ültetvényeken nagyrészt négerrek dolgoznak. Nincs is más fehér ember az ültetvényen, csak Derby, a munkás-
felügyelő és Bob, a hivatálnok. Mikor a két kölyökkutya megerősödik, Haggin úr elajándékozta őket. Jeromos izgalmas kalandok után kerül az *Ariel* fedélzetére a Kennan házaspárhoz (ezeket a kalandokat mondja el *A beszélő kutya*), Mihály pedig az *Eugénie* fedélzetén kezdi meg négerfogó, négervigyázó pályafutását. A két kutya rövid időre találkozik Tulagiban, aztán újra elválnak, s itt kezdődik *Az éneklő kutya*, Mihály regénye

Így szerezhette azt a hírnevet, hogy húsz év óta egyetlenegyszer sem mulasztotta el napi munkáját, sem a maga hat üveg sörét; még akkor sem – szokta dicsekedve mesélni –, mikor a német szigeteken minden egyes üvegben tíz szem kinint kellett feioldania, gyógyszernek a malária ellen.

A *Makambo* kapitánya (és annak előtte a *Moresby*, a *Masana*, a *Sir Edward Grace* s a Burns Philp társaság számtalan más furcsa nevű gőzhajójának kapitánya tette ugyanezt) büszkén szokta mutogatni az utasoknak, mint holmi két lábon járó regényt, akihez foghatót nem találnia tenger évkönyveiben. És ilyenkor Dag Daughtry lenn az elülső fedélzeten végezte a dolgát, mintha semmiről sem tudna, közben lopva föl-fölpislantott a parancsnoki hídra, ahonnan a kapitány meg az utasok báméskodtak le rá, s keble dagadozott a büszkeségtől, mert tudta, hogy a kapitány ezt mondja:

– Odanézzenek! Az ottan Dag Daughtry, az eleven söröshordó! Húsz éve se józan, se részeg, és egyszer el nem mulasztotta a maga napi hat üveg sörét. Így ránézésre tán el se hinnék, de becsületemre mondom, igaz. Nem értem. Bámulom. Mindig elvégzi a munkáját, ha kell, még egy fél napot, de akár egy egész nap is ráver. Ennekem már egyetlen pohár sörtől is ég a gyomrom, annyira, hogy enni se tudok utána. Ez meg valósággal kivirul tőle. Nézzék csak! Figyeljék csak!

Ilyenkor Dag Daughtry, aki tudta, mit beszél a kapitánya, göggel telt el tulajdon hősiességén, fokozott kedvvel tette a dolgát, s aznap a hetedik üveget is elpusztította, hogy hirdesse bámulatos szervezete. Furcsa hírnév volt ez, éppoly furcsa, mint némelyik ember; s Dag Daughtry ebben találta meg létének igazolását.

Így aztán egész lelkét és minden erejét annak szentelte, hogy „hatüveges” hírnevét fenntartsa. Ezért készített a munkaszüneti tétlen perceiben eladásra teknőcsont fésűket és hajdláncokat, de a becsület olyankor se nagyon bántotta, ha például kutyát akart lopni. Valakinek állnia kellett ahát üveg sör árát, az pedig, ha megszorozzuk harminccal, csinos összegre rúg havonta; s mivelez a valaki csak ő maga le-

hetett, fölöttébb szükségesnek találta, hogy Mihályt egy kabinablakon keresztül a *Makambóra* juttassa.

Mihály a parton találkozott a zömök, kövér, deres hajú hajópincérrel, akkor éjszaka, Tulagiban, mialatt hasztalanul tűnődött, hogy mi is történhetett a cetvadászbarkáival. A barátságot alig egy pillanat alatt megkötötték, mert Mihály, a vidám kölyök, felnőttkorára vidám kutya lett. Igazán társaságkedvelő fickó volt, sokkal barátkozóbb Jeromosnál, annak ellenére, hogy nagyon kevés fehér embert ismert eddig. Elsőnek ott volt Haggin úr, Derby és Bob Meringeben; aztán Kellar kapitány és Kellar kapitány kormányosa az *Eugénie*-n; végül pedig Harley Kennan és az *Ariel* tisztjei. Úgy találta, hogy mindegyikük más, mint a négerék, s élvezte ezt különbséget, hisz arra tanították, hogy megvesse a feketéket.

És Dag Daughtry sem bizonyult kivételnek, ez már akkor kiderült, amikor először ráköszönt.

– Nicsak, te fehér ember kutyája, mit keresel te itt, Niggerországban?

Mihály óvatosan válaszolt, méltóságteljesen tartózkodó modorban, amit azonban meghazudtoltnak ürge billegése és a szeméből sugárzó jókedv. Mindez nem kerülte el Dag Daughtry figyelmét, aki első pillantásra tudta minden kutyáról, mi lakik benne. Mihályt jól szemügyre vette a néger fiúk lámpásainál, akik a partra rakódó cetvadászesónakosoknak világítottak. Két jó tulajdonságot egykettőre felfedezett Mihályban a pincér: először, hogy szeretetre méltó, valószínűleg vidám természetű kutya, másodszor, hogy értékes kutya. E jó tulajdonságoktól indítva, Dag Daughtry hirtelen körülnézett. Senki sem figyelt. E percben csak feketék ácsorogtak körülötte, azok is a sötét tengerre néztek, ahonnan evezőcsapások neszezése figyelmeztette őket, hogy készüljenek fel a megterhelt csónak fogadására. Messze, jobbra, észrevette a főhivatalnok írnökát és a *Makambo* raktármesterét, akik a szállítási jegyzék valamilyen hibájánvitakoztak egy lámpás alatt.

A pincér Mihályra vetett egy pillantást, és máris határozott. Látszólag közömbösen elfordult, s a part mentén kísértelt a lámpások fényköréből. Vagy száz méterrel odébb leült a homokba, és várt.

„Úgy megér húsz fontot, mint egy vasat – morogta magában. Ha nem kapok érte tíz fontot megegy kézcsokot, pali legyek, aki nem tudja megkülönböztetni a terriert az agártól. Legalább tíz fontot, Sydney akármelyik matrózkocsmájában.”

És a sörösuvegekké átváltozó tíz font hatalmas és ragyogó látomást, szinte egy egész serföldétvarázsolt lelki szemei elé.

Futó láb zizegett a homokban, halk szimatolást hallott, s ettől merő figyelem lett. Úgy történt, ahogy remélte. A kutya kezdettől fogva rökonszenvezett vele, s utána jött.

Mert Dag Daughtry értette a módját, ezt Mihály hamarosan tapasztalhatta, mikor a pincér kinyújtotta a karját, s megfogta őt, egybemarkolva állkapcsát s a nyakbőr lebernységét a fül alatt. Semmi fenyegetés nem volt ebben a kézmozdulatban, semmi próbálkozás vagy aggodalom. Szívélyes mozdulat volt, csupa bizalom, s Mihályban is bizalmat ébresztett. Goromba volt, de nem fájó, parancsoló, de nem fenyegető, magabiztos, de nem csábító. Mihály a világ legtermészetesebb dolgának tartotta, hogy egy vadidegen ilyen bizalmasan nyakon fogja, rázogattja, s kedélyes hangján duruzsol neki:

– Jó kutya, okos kutya. Maradj csak itt szépen, így ni, nem fogod megbánni.

Annyi bizonyos, hogy Mihály sohasem találkozott még senkivel, akit ilyen gyorsan lehetett volna szeretni. Dag Daughtry ösztönös biztossággal tudta, hogyan kell kutyával bánni. Nem volt kegyetlen természetű. Sohasem vitte túlzásba a szigort vagy a kényeztetést. Nem buzgólkodott túlságosan Mihály barátságáért. Buzgólkodott, de úgy, ebben árnyéka se látszotta buzgalomnak. Bevezetésül egy kicsit megrázogatta Mihályt az állkapcsánál fogva, aztán máris elengedte, és szemmel láthatóan teljesen megfledkezett róla.

Pipára gyújtott. Sorra lobbantotta fel a gyufákat, mintha a szél eloltogatná őket. Közben azonban, míg a gyufák csaknem a körmére égtek, s ő úgy tett, mintha roppantmód pöffekelne, eszes, apró kék szem a bozontos, őszes szemöldök alól buzgón tanulmányozta Mihályt. És Mihály fülét hegyezve, tágra nyílt szemmel bámulta az idegent, aki valójában mintha soha nemis lett volna idegen.

Mihály leginkább csalódást érzett, hogy ez a vonzó, kétlábú isten most már nem vesz róla tudomást. Pedig fel is szólította a közelebbi ismerkedésre: játszani hívta, hirtelen mozdulattal felemelte két mancsát a földről, aztán kinyújtva lecsapta őket maga elé, törzse derékból meghajolt, olyan ívben, hogy mellkasa szinte érintette a homokot, csonka kis farka a barátság jeleit integette, s éles, hívogató vakkantás tört fel a torkából. De az ember nem törődött vele, egykedvűen babrált pipáján a harmadik gyufa ellobbanását követő sötétségben.

Sosem udvaroltak mesterikken annál, ahogyan az idős, „hatüveges” hajópincér lovag módra elcsábította Mihályt. Pedig benne bujkált az árulás minden alattomos szándéka. Mihály nyilvánészrevette, hogy az ember nemtörődömsége visszautasítást jelent; fenyegetően mozgóldni kezdett, hogy elmegy.

Ekkor Dag Daughtry mogorván odabökte neki:

– Na, maradj csak. Maradj csak szépen.

A pincér kuncogott magában, mikor Mihály közelebb jött, s hosszan és komolyan végigszaglászta a nadrágja szárát. Fel is használta az alkalmat, hogy közelebről megvizsgálja: megint pipára gyújtott, és méregette az állat remek vonalait.

– Ez aztán kutya – dicsérte hangosan. – Ej, te, első díjakat szakíthatnál le akármelyik kiállításon, mint valami fajkecske! Csak azzal a füleddel, azzal van baj, de azt még tán én is ki tudnám vasalni. Akármelyik állatorvos megcsinálja.

Hanyagul odanyúlt Mihály füléhez, s érzéki hízelkedéshez ösztönösen tudó ujjá hegyével vakarni kezdte a kutya füle tövét, ott, ahol beékelődik gyökere a koponya feszes bőrébe. Mihálynak tetszett ez.

Sosem bánt még emberkéz ilyen meghitten a fülével, anélkül, hogy fájdalmat ne okozott volna. De ezek az ujjak csak a fizikai gyönyörűséget ébresztették fel, olyan erővel, hogy Mihály egész testében rángott és remegeti hatalmuktól.

Az ujjak most erősen, hosszasan felfelé húzták a fülét, a fül lassan csúszott át az ujjak között, egészen a hegyéig, s tövig bizsergett a gyönyörűségtől. Most az egyik fül volt soron, majd a másik, s az ember halk szavakat mormogott, amiket Mihály nem értett ugyan, de tudomásul vette, hogy neki szólnak.

– A fejed pazar, jó erős, sima fej – dünnyögte Dag Daughtry. Először végigtapogatta, aztán gyufát gyújtott. – És nincs rajta dudor, a szájad is jó, kemény, fogós, meg a pofád se nagyon telt vagy lyukas; éppenséggel a legjobb.

Becsúsztatja ujjait Mihály szájába, s megvizsgálta, milyen erős és egyenes a fogsora; megmérte a váll szélességét, a mellkas mélységét, s felemelte Mihály egyik lábát. Megint gyufát gyújtott, s megvizsgálta mind a négy lábát.

– Fekete, színfekete a körmöd – mondta –, és olyan tiszta a lábad, mint a patyolat; az ujjad meg egyenes, megvan az ívelése, az is épp a legjobb, se nem magas, se nem alacsony. Fogadni mernék, hogy a papád meg a mamád leszakított egypár első díjat annak idején.

Mihályt már kezdte nyugtalanítani ez a részletes vizsgálat, de Daughtry, miközben a combok és térdhajlatok felépítését és formáját kitapogatta, egy kis szünetet tartott, és mágikus ujjai közé fogta Mihály farkát, kitapintotta tövénél az izmokat, megnyomkodta, megdöfkölte a gerincoszlopot, amelyből kinőtt, és a legvakmerőbb bizalmassággal csavargatni kezdte Mihály farkát. És Mihály szinte elragadtatásba esett, egyik oldalról a másikra feszítette hátsó részét, neki a simogató ujjaknak. Az ember most kinyitotta tenyerét a kutya oldalán, kicsit a hasa alá csúsztatja, és hirtelen felemelte az állatot a földről. És máris a földön volt Mihály, mielőtt megneszesedett volna.

Tizenhárom vagy tizennégy. Tíz pénzt teszek egy ellen, hogy máris

fölötte vagy a tizenkettőnek, és megnyomod majd a tizenötöt is, ha eléred a teljes súlyodat – beszélt neki Dag Daughtry. – És ha több leszel, az se baj. Egy csomó versenybíró szeret kukacoskodni a tizenötös súlyhatárral, de tréningben mindig le lehet szedni rólad néhány dekát. Remek kutya vagy, nincs egy mákszemnyi hibája a formádnak. Megvan a súlyod, alakod a versenyre, a lábad meg olyan tiszta, mint a hó. Nos, uram, kutya úr, a súlyod pazar, a füledet meg akármelyik valamirevaló kutya doktor kivasalja. Nyakam rá, hogy legalább száz pasas van most is Sydneyben, akisleszurkolna azért vagy húsz fontot, hogy téged a magáénak mond hasson.

És nehogy Mihály tévedésből azt gondolja, hogy ő most itt a legfontosabb, Daughtry felegyenesedett, megint meggyújtotta a pipáját, és szemmel láthatóan megfélemedezett Mihály létéről. Ahelyett, hogy ő kapaszkodott volna a barátkozásért, hagyta, hadd kapaszkodjék Mihály.

S Mihály meg is tette; odanyomkodta oldalát Daughtry térdéhez, fejével bökölte Daughtry kezét, esengett, hogy még, még abból a boldogító fülvakarásból és farokforgatásból. Daughtry azonban az állkapcsát markolta meg, szép lassan előre-hátra mozgatta a fejét, s beszélt hozzá:

– Kinek a kutyája vagy te? Lehet, hogy egy nigger kutyája vagy, az pedig nincs rendjén. Lehet, hogy úgy lopott valami nigger, az meg aztán egyenesen gyalázat volna. Jusson csak eszedbe, milyen kegyetlen bajokba keveredik némelyik kutya. Piszok disznóság. Senki fehér ember nemtűrheti, hogy egy niggernek ilyen kutyája legyen, és itt van most egy fehér ember, aki nem is fogja tűrni. Még elgondolni is rossz! A gazdád nigger, aztán azt se tudja, hogyan neveljen. Hátpersze, úgy lopott valahonnét egy nigger. Ha most a szemem elé kerülne, rámásznék a képére, és elverném, mint a kétfenekű dobot. El én, úgy éljen a fejem! Még elgondolni is rossz, hogy egy nigger parancsolgat neked, te meg cipekedsz neki. Nem, uram, kutya úr, ez nem megy így tovább. Velem jössz, de azt hiszem, téged se kell nagyon biztatni.